

13. kapitola

Po zvyšok popoludnia trochu poklesla nálada, ale len do tej miery, ako je to možné, keď ste obklopení hufom energických psov, pobiehajúcich okolo. Snažila som sa pohrúžiť do okolitej zábavy, no nemohla som sa zbaviť strachu, čo sa stane, keď si ostatní majitelia prídu vyzdvihnúť svojich miláčikov. Každý už bol poriadne zablatený.

Ako prvá dorazila pani Croninová. A mne zovrelo hrdlo, keď som pozorovala, ako pohľadom pátra po Humphreym, ktorý sa hral s Polárkou a Gusom. Nosili loptičku. Keď ho uvidela, rozžiarila sa.

„Vyzerá byť taký šťastný,“ ozvala sa, pristúpila ku mne a jednou rukou ma objala okolo pliec. Nezdalo sa, že by jej vadilo, aká som zablatená alebo že Humphreyho labky vyzerajú, akoby mu ich niekto namočil do čokolády. „Veľmi rada ho vidím takéhoto!“

Oprela som sa o ňu; mala som pocit, že sa opäť dokážem normálne nadýchnuť – prvý raz od chvíle, ako prišla pani Whitmanová.

„Áno, myslím, že si to skutočne užíva,“ potvrdila som jej slová.

Pribehla k nám Saša, tvár sa jej leskla od potu. „Nechcete mu hodiť loptičku?“ ponúkla pani Croninovej.

Pani Croninová šla rovno z práce, bola oblečená v kostýmčeku a lodičkách na vysokých podpätkoch, ale bez váhania chytila loptičku a hodila ju Humphreymu a jeho novým kamarátom. Všetci sa pustili za ňou, Humphrey na svojich krátkych nožičkách sipel za nimi.

Pri pohľade naňho pani Croninová vybuchla do smiechu. „Ďakujem ti za to,“ povedala mi. „Pomyslenie, že je zavretý sám doma, ma vždy hrozne trápilo, a teraz viem, že bude tu, bude mať postarané o zába-